

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Compendium Summae seu Manualis Doct. Navarri

**Ávila, Esteban de
Azpilcueta, Martín de**

Lvgdvni, 1609

Denunciatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41656

turbati, excusat à mortali. Præl. 9. num. 10. cap. 9. num. 10. & cap. 11. num. 4. in Nouo Præl. 9. num. 11. & cap. 9. num. 13. & cap. 11. num. 4.

DELICTVM

& quasi delictum.

DELICTVM intelligitur nomine peccati. Præl. 7. num. 10. Nouo nu. 9.

Obligatus autem ex quasi delicto tenetur restituere, vt iudex qui ob ignorantiam iuris vel imperitiam tulit iniquam sententiam. cap. 17. num. 16. §. 3. & Nouo num. 17.

Peccat clam accipiens, quod sibi prætendit deberi propter aliquod delictum. cap. 17. num. 111. qui commisit aliquod delictum propter quod alius est in carcere cum periculo vitæ, non tenetur se prodere cum periculo propriæ vitæ. cap. 15. num. 16.

DENUNCIATIO.

APRÆCEPTVM de manifestando delictum per denunciationem, intelligitur, quando homo scit, & probare potest aliam non: nisi prælatus talis esset, vt possit prodesse, & non obesse. capite 17. num. 134.

Quando

DENVNCIATIO. 181

Quando prælatus præcipit sub excommunicatione vt scientes denuncient tale furtum, qui scit & probare potest, & præmittit correctionem fraternam; si non denunciât, manet excommunicatus, & tenetur restituere damnum. *ibid.* num. 135.

Quando præcipitur, vt quicumque denunciât talem, vel talem delinquentem, licitum est non obedire, etiam si mandatum detur non solum, vt reus restituat damnum, sed etiam vt puniatur: quia huiusmodi mandatum intelligitur salua fraterna correctione. *cap.* 18. num. 40.

Peccat qui rogatus iuridicè in visitationibus reuelat occulta sibi secreto detecta, vel quæ vidit in secreto fieri, si non erant parata ad alijs nocendum. Imò quamuis vergerent in damnum alterius, si alia via dånun impediri posset: Quòd si impediri non posset, id solum detegendum est, quod huic fini sit necessarium. num. 61.

Peccat denunciâns, quæ probare non potest, *ibid.* & *cap.* 17. nu. 134. & sic interrogatus, quamuis iuret se dicturum quod scit, respondere potest se illa nescire, intelligendo intra se, quòd non scit ita vt detegere teneatur. *cap.* 18. num. 61. *Ibid.*

Peccat qui non denunciât crimen, quòd paratur in damnum spirituale, vel corporale

M 3 publi

publicum, vel priuatum, quamuis iurasset se non denunciaturum, & delinquens esset occultus. Idem si non denunciatur delicta perniciofa soli auctori, à quibus non respiscet per correctionem fraternam, dummodo probare possit. Potest autem probare habendo vnum testem integrum, quoniam denunciator habebit locum alterius testis. cap. 25. num. 33.

E A denunciatione excusant sequētia. Primum, si peccatum sit occultum, & peccator emendatus, vel emendabilis correctione fraterna. II. Defectus probationis delicti. III. Quod non audiuerit à fide dignis. IV. Denunciatio eiusdem, à quo audiuit. V. Quod scit ille, qui accepit, vel tenet, est per viam recompensationis. VI. Quod scit per confessionem, vel per consultationem secretam pro consilio accipiēdo. cap. 25. num. 46. vnde excusantur confessores, aduocati, medici, & alij similes, quibus deteguntur secreta dubiorum, litium, & morborum, nisi aliunde illa nouerint, vel nisi sint talia quæ non detecta redundarent in damnum aliorum. num. 42. sed in hoc vltimo casu excipe confessorem. VII. Timor notabilis detrimenti proprii, personæ, vel bonorum. num. 50.

Hæreticus tamen omnino denunciandus est

DEPOSITARIVS. 183

est iudici: neque est necessarium, vt seruetur ordo correptionis. cap. 24. num. 14. Imò qui non vult denunciare illum, nullo modo est absolendus; & , qui absolueret, peccaret quidem contra ius diuinum & humanum. cap. 18. num. 58. Imò & filius tenetur denunciare patrem hæreticum, & testificari contra illum. cap. 14. num. 13. & c. 25. n. 50

Qui non denunciat intra tempus præfinitum, tenetur post cū primùm possit. 25. n. 46.

Vtrum teneatur denunciare, qui scit impedimentum esse inter volentes contrahere matrimonium, vide Matrimonium. VIII.

DEPOSITIO vide degradatio.

DEPOSITARIVS

& Depositum.

Qui gratis se offert ad depositum, non tenetur de culpa leuissima, bene tamen de leui. cap. 9. num. 3. & Nou. num. 10.

Quando depositum fuit gratia solius deponentis, tenetur depositarius de dolo, & lata culpa, non de leui. cap. 17. num. 181.

Si verò depositarius recipiat mercedē pro custodia, tenetur de leui. ibidem. & cap. 9. num. cit. non tamen de leuissima & casu

M 4 fortuito,